

Κεφαλλ. Ἀβρωσαν τὰ ψάρια Ζάκ. *Εἶν' ἀβρωμένη* ἡ πουλίλα-
κίδα Κεφαλλ. || Φρ. *Νά 'μπη ὁ διάολος μέσα σου καὶ νά 'ναι*
κι ἀβρωμένος! (δηλ. με ὅλα τὰ μέλλοντα νά γεννηθοῦν
διαβολόπουλλα, με ὅλα τὰ παιδιά του. Ἀρά) Λευκ. 3)
Μεταφ. καθίσταμαι εὐτραφής, παχύνομαι Σύμ. 4) Ἀπο-
κτῶ χρήματα, γίνομαι πλούσιος Σύμ.: *Αὐτὸς ἔβρωσεν πρὸ.*

ἀβρωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβρωτὸς Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Θηλ. ἀβρωτὴ Κύπρ. ἀβρωτὴ Κύπρ. ἀβρωτὰ
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβρωτὰ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβρωτὰ
Καλαβρ. (Μπόβ.) *νγούτα* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβρὸ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτὸς.

1) Ὁ ἔχων σχῆμα ψοῦ, ψοειδῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Συνών. ἀβρωτὸς 1, ἀβρωτὸς 1. 2) Τὸ
θηλ. οὐσιαστικῶς δηλοῖ ιδιαίτερον εἶδος κουλούρας παρα-
σκευαζομένης κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ φερούσης
κατὰ τὸ κέντρον ἐμπετηγμένον φόν Καλαβρ. (Μπόβ.)
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβρωτὸς-λα.

ἀβδέλλα ἡ, βδέλλα Ἀθῆν. Ἡπ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.
Δημητσάν. Μεσσ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν.) Σέριφ. Σύμ. Χίος (Μεστ.)
κ.ά. βδέλ-λα Κάλυμν. Κῶς Λέρο. κ.ά. βτέλ-λα Κύπρ. βι-
δέλλα Ζάκ. Κέρκ. Παξ. Σύρ. ἀβδέλλα κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν.) ἀβδέλλα Καπ. ἀβδέλ-λα Κύπρ. ἀβτέλ-λα Κύπρ.
ἀβδέλλα Ἀστυπ. ἀβιδέλλα Νάξ. ἀδέλλα Χίος (Νένητ.)
ἀβδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀβδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀδέλλα Καλαβρ. ἀβδέα
Τσακων. ἐβδέλλα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἰβδέλλα
Μακεδ. (Μελέν.) ἀβδέλλα Καπ. (Σινασσ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βδέλ-λα. Τὸ ἀρκτικὸν α προσετέθη ἐν
συνεφ. νομισθέντος τοῦ τελικοῦ α τῆς προηγουμένης
λέξεως ὡς ἀρκτικὸν τῆς ἐπομένης, ὡς μὲ ἀβδέλ-λα
-μι ἀβδέλ-λα. Εἰς τὸ βιδέλλα ἔγινεν ἀνάπτ. μεταξὺ
συμφ.

1) Ἡ βδέλλα τῆς τάξεως τῶν σκωλήκων, τῆς ὁποίας
δύο κυρίως εἶδη εἶναι γνωστὰ (α) Βδέλλα ἡ φαρμα-
κευτικὴ (*hirudo officinalis*) καὶ μάλιστα ἡ ποικιλία βδέλλα
ἡ ἱατρικὴ (*hirudo medicinalis*), ἀμφότεραι βδέλλαι τῶν
μεγάλων λιμνῶν, ἡ «λιμνᾶτις βδέλλα» τοῦ Θεοκρίτου
(Εἰδύλλ. 2,56), χρησιμοποιουμένη εἰς ἀφαιμάξεις θεραπευ-
τικὰς ἤδη ἀπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων (Πλίν. Ν. Η. 32,42)
κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ὁ γιαιτὸς τοῦ διώρισε ἀβδέλλες.*
Τοῦ βάλαν ἀβδέλλες κοιν. Ἐθέκα ἐβδέλλας 'ς τὸ ποδάρι μ'
νά λιαροῦται (ἔθεσα βδέλλας εἰς τὸ ποδάρι μου διὰ νά
ἱλαροῦται=διὰ νά γίνῃ καλὰ) Τραπ. (β) Μικρὸς σκώ-
ληξ πλατύς, αἰμῶπις ὁ βόραξ (*haemoris vorax*), ἡ βδέλ-
λα τῶν πηγῶν, ἡ ὁποία ροφουμένη μετὰ τοῦ ποσίμου
ὑδατος καὶ προσκολλημένη καὶ παρασιτοῦσα ἐπὶ τοῦ
φάρυγγος παράγει τὴν ὁμώνυμον νόσον βδέλλα κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Ἡ ἀβδέλλα βυζαίνει - πίνει*
- ρουφᾷ - σύρει - τρανᾷ τὸ αἷμα. Τὸ ζῆρο κατὰπτε ἀβδέλλα.
Φτίνει αἷμα, γιατί κατὰπτε ἀβδέλλα. Τὸ παιδί - τὸ πρόβατο
ἔχει - ἤπιε - πήρε ἀβδέλλα (ἐπὶ τοῦ καταπίνοντος βδέλλαν)
κοιν. *Τὸ νερόν ἐν' γεμάτον ἀβδέλ-λες* Κύπρ. || Φρ. *Κολλάει*
σάν τὴν ἀβδέλλα! *Σοῦ εἶναι μιὰ ἀβδέλλα!* (ἐπὶ ἀνθρώπου
δυσασπαλλάκτου καὶ φορτικοῦ) σύνθηθ. *Μοῦ ρουφᾷ τὸ αἷμα*
σάν τὴν ἀβδέλλα (συνών. τῇ προηγουμένη) Σύρ. (Ἐρμούπ.)
Μοῦ ἤπιε τὸ αἷμα σάν βδέλλα (ἐπὶ χρηματικῆς ἐκμεταλλεύ-
σεως) Πελοπ. (Μεσσ.) *Τὸν τρανᾷ σάν βδέλλα* (συνών. τῇ
προηγουμένη) Πελοπ. (Δημητσάν.) Διὰ τὰς ἀνωτέρω φρ.
πβ. Θεοκρ. Εἰδύλλ. 2,55 «αἰαὶ Ἐρως ἀνιηρέ, τί μεν μέλαν

ἐκ χρὸς αἷμα | ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπω-
κας;». Ὁ ἔρωτας ἀβδέλλα τοῦ κολλάει (ἦτοι ὡσάν βδέλλα.
Ἐπὶ τοῦ κυριευομένου ὑπὸ τοῦ ἔρωτος) Κεφαλλ. *Νά σοῦ*
σύρω τὸ αἷμα σὰ μιὰ ἀβδέλλα! (νά σοῦ ἀπορροφήσω τὸ
αἷμα σάν μιὰ βδέλλα! Ἀπειλή) Μπόβ. || Παροιμ. φρ.
Τὸν ἔχ' πιασμένον ἀβδέλλα (κατέχεται ὑπὸ ἐμμόνου ὀργῆς)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἀσμ.

Ἐσὶ 'σουρα ὁ σεβδαλῆς ἐπάνω 'ς τοῖς κοπέλλες,
ἔχεις τὰ μάτια ὁλόμαντρα, τὰ φρύδια σάν ἀβδέλλες

(φρύδια κανονικῶς λεπτυνόμενα πρὸς τὰ ἄκρα ὡς τὸ
σῶμα τῆς βδέλλας) Ἡπ. β) Μικρὸν τεμάχιον ἐλά-
σματος ἢ σύρματος κεκαμμένον εἰς τὰ δύο ἄκρα, διὰ τοῦ
ὁποίου συναρμῶζουν τεμάχια σανίδων ἢ θραυσθέντων
ξύλινων πραγμάτων, ἀγγείων, ἐργαλείων κττ. Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Συνών. ἀβδέλλι 3.

γ) Ἐνώτιον ἔχον σχῆμα βδέλλας Σύμ. δ) Μι-
κρὸν βδελλοειδὲς ποίκιλμα τῶν λαϊκῶν χειροτεχνιμάτων
Σκῶρ. 2) Σκώληξ τοῦ γένους τῶν τρηματοδῶν
τῆς οἰκογενείας τῶν πλατυελμίνθων καὶ ιδίως δίστομον
τὸ ἥπατικόν (*distomum hepaticum*) διατρώμενον συνή-
θως ἐπὶ τῶν βατραχίων φυτῶν (ἰδ. ἀβδελλόχορτο)
πολλαχ. β) Ἡ θανατηφόρος νόσος διστομίτις γεν-
νωμένη εἰς τὸ ἥπαρ τῶν χορτοφάγων ζώων, βοῶν, προ-
βάτων, αἰγῶν, χοίρων, ὅταν ταῦτα τρώγουν βατράχια φυτὰ
πολλαχ.: *Ἐπισι 'ς τὰ πρόβατα ἀβδέλλα* Ἡπ. || Ἀσμ.

Τῆς Μπουγδαριᾶς τὰ πρόβατα ἀβδέλλα νὰ τὰ πιάσῃ
καὶ τῆς Βλαχιάς τὲς ἔμορφες πατούκλα νὰ τὲς μάσῃ

Ἡπ. Συνών. ἀβδέλλισμα 2, βούρλισμα, κλαπά-
τσα, μουσκούλισμα, στρέγγιλα. γ) Τὸ φυτὸν
βατράχιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διατᾶται ὁ τρηματοδῆς σκώ-
ληξ, δίστομον τὸ ἥπατικόν Σέριφ. κ.ά. 3) Ὁ παρά-
σιτος τῶν φασηόλων βδελλοειδῆς σκώληξ τοῦ ἐντόμου
μαρουδία (*epilachna chrysomelina*) Κύπρ. 4)
Ἀβδέλλα τοῦ γιαιτοῦ, τὸ βδελλοειδὲς ἐχινόδερμον τοῦ γέ-
νους τῶν ὁλοθουριδῶν (*holothuria*), σύννηθες εἰς τὰς
Ἑλληνικὰς ἀκτᾶς, καὶ οἱ βδελλόμορφοι βραχίονες τοῦ
ἐχινόδερμου τούτου ἐκβραζόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς
τὰς παραλίας Ἰων. (Κρήν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Μακεδ. [**]

ἀβδελλάδικο τό, Σύρ.—Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβδέλ-λα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάινγ.

Μέρος, ὅπου πωλοῦνται βδέλλαι, βδελλοπωλεῖον.

ἀβδελλᾶς ὁ, Σύρ.—Λεξ. Περίδ. ἀβδιλλᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβδέλ-λα. Ἡ λ. ὡς ἐπών. μεσν.

Ὁ πωλὼν βδέλλας, βδελλοπώλης. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀβδελλᾶ Ἀνδρ. πληθ. Ἀβδελ-λᾶες (ἐκ τοῦ
Ἀβδελλᾶδες) Κύπρ. Ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀβδελλᾶς
καὶ Βδελλᾶς Μεγίστ.

ἀβδελλεᾶ ἡ, Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβδέλ-λα.

Εἶδος ἀχράδος (ἀγρίας ἀπιδέας). [**]

ἀβδελλερό τό, ἀμάρτ. ἀβτελ-λερόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβδέλ-λα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερό, δι' ἣν πβ. καὶ ἀγκασερό, δαφνερό, λυγνερό.
Ἰδ. ΚΑμαντος Suffixe 41 κέξ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾷ 18
(1906) 362. ΒΦάβη Γλωσσ. Ἐπισκ. 73.

Τόπος ἔχων λιμνάζοντα ὕδατα πλήρη βδελλῶν. Συνών. *ἀβδέλλοτὸςπος*. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀβδέλλι τό, ἀμάρτ. *ἀβδέλλ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀβιδέλλι* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *βιδέλλι* Παξ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *βδέλλιον* τὸ δηλοῦν εἶδος φυτοῦ. Τὸ *ἀβιδέλλι* κατ' ἀνάπτ. τοῦ *ε* μεταξὺ δύο συμφ. Πβ. καὶ *καπνός-καπινός* κττ.

1) Βδέλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. *Μ' ἔχ' πιασμένον τ' ἀβδέλλ'* (εἶμαι ὠργισμένος). 2) Μικρὸς καὶ μήπω ὠριμάσας λοβὸς φασηόλου (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐδμάης καὶ μάζωξες ὅλα τ' ἀβιδέλλι κα' ἤφερές μου τα νὰ τὰ μαερέψω* (ἐπήγες καὶ ἐμάζεψες κτλ.) 3) Σιδηροῦν ἔλασμα πρὸς σύνδεσιν ξυλίνων πραγμάτων Παξ. Συνών. *ἀβδέλλα 1 β*.

ἀβδελλιᾶζω, *βδελλιᾶζω* Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Οἶν.) Σέρφ. κ. ἄ. *ἀβδελλιᾶζω* Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μαζαίικ.) κ. ἄ. *βδιλλιᾶζω* Ἡπ. *ἀβδιλλιᾶζω* Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) κ. ἄ. *βιδελλιᾶζω* Κέρκ. Παξ. *ἐβδελλιᾶζω* Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Μέσ. *ἀβδελλιᾶζομαι* Πελοπν. (Σουδεν.) *ἀβδελ-λιᾶζομαι* Κύπρ. *βδελλᾶζομαι* Πόντ. (Οἶν.) *ἐβδελλᾶζομαι* Πόντ. (Οἶν.) *ἐβδελλᾶζομαι* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀβδέλλα*. Τὸ *ε* τοῦ τύπ. *ἐβδελλιᾶζω* μετεφέρθη εἰς τὸν ἐνεστ. ἐκ τῆς αὐξήσ. τῶν παρωχημένων χρόν.

1) Ἀμτβ. ἀποκτῶ βδέλλας, ἀναπτύσσονται ἐν ἐμοὶ βδέλλαι ἢ ἄλλοι μικροὶ σκώληκες ὅμοιοι πρὸς βδέλλας, συνήθως ἐπὶ τελματωδῶν τόπων καὶ λιμναζόντων ἢ ἀκινητούντων ἐν γένει ὑδάτων Ἡπ. Κέρκ. Παξ. κ. ἄ.: *Τὸ νερὸ ἐβιδέλλιωσε μέσα 'ς τὴν καπάσα* (πίθον) Παξ. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. δέχομαι βδέλλας εἰς τὸ στόμα, ἐπὶ τῶν ζώων, ἄτινα, ἐνῶ πίνουν, εἰσάγουν μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ βδέλλας, αἱ ὁποῖαι προσκολλώμεναι εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ στόματος καὶ τοῦ λαιμοῦ ἀπορροφοῦν τὸ αἷμα καὶ προξενοῦν τὴν ἐξασθένησιν αὐτῶν Κύπρ. Σέρφ. κ. ἄ.: *Βδελλιᾶζον οἱ σισύλλοι Σέρφ. Βδελλιασμένος σισύλλος αὐτόθ.* Ἡ βρύσι ποῦ πότιζεν τοὺς κουέλ-λους τον εἶδεν ἀβδέλ-λες τὸ' ἀβδελλιᾶστηκαν (κούελ-λος = πρόβατον) Κύπρ. Ὁ ἄπ-παρὸς του ἐν' ἀβδελ-λιασμένος (ἄπ-παρος = ἵππος) αὐτόθ. Συνών. *ἀβδελλῶνω 1*. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ νοσήματος τῆς βδέλλας, ἐπὶ τῶν χορτοφάγων ζώων, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἥπαρ γεννῶνται σκώληκες ὅμοιοι πρὸς βδέλλας Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Μαζαίικ. Σουδεν.) κ. ἄ.: *Τὰ βόδια-τὰ πρόβατα ἀβδέλλιωσαν Ζαγόρ. Ἰωάνν. Μαζαίικ. Ἀβδελλιᾶζονται τὰ πρόβατα Σουδεν. Ἀβδελλιασμένο ζῶ Κρήτ. || Παροιμ. Ἀπὸ τοῦν κακὸ τσουμπάνου βδέλλιωσαν τὰ πρόβατα* (ἐπὶ κακῆς διοικήσεως, ἢ ὁποῖα γίνεται πρόξενος πλείστων ἀτοπημάτων) Ἡπ. Συνών. *κλαπατισιάζω*. Μετοχ. *ἀβδελλιασμένος* μεταφ. καχεκτικός, κάτισχνος (ὥσάν νὰ εἶναι προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ νοσήματος τῆς βδέλλας) Ζάκ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἄ.: *Ἀβδελλιασμένος ἄνθρωπος Σουδεν. Συνών. ἀβδελλιᾶρις 2*. 3) Μετβ. θέτω βδέλλας πρὸς ἀπομύζησιν αἵματος, ἀφαιμάσσω διὰ βδελλῶν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Πβ. μεταγν. *βδελλίζω*.

ἀβδελλιᾶρις ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἄ. Οὐδ. *ἀβδελλιᾶρικο* Κρήτ. Πελοπν. (Μαζαίικ. Σουδεν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀβδέλλα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιᾶρις*.

1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ νοσήματος τῆς βδέλλας, ἢ ὁποῖα εἰσερχομένη εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου μετὰ τοῦ πινομένου ὕδατος καὶ προσκολλωμένη ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἢ ἀλλαχοῦ τοῦ στόματος ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα καὶ προξενεῖ ἐξασθένησιν αὐτοῦ, ἢ τῆς διστομίτιδος, νοσήματος τοῦ ἥπατος ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῷ γεννήσεως σκωλήκων ὁμοίων πρὸς τὴν βδέλλαν Κρήτ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) κ. ἄ.: *Κατοῖκα ἀβδελλιᾶρα Κρήτ. Βόδι-πρόβατο ἀβδελλιᾶρικο αὐτόθ.* 2) Μεταφ. ἰσχνός, καχεκτικός (ὥσει προσβεβλημένος τὸ ἥπαρ ὑπὸ βδέλλας) Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἄ.: *Ἀβδελλιᾶρικο παιδί Σουδεν. Συνών. ἀβδελλιᾶσμένος* (δι' ὃ ἰδ. *ἀβδελλιᾶζω 2*).

Οὐσ. ὑπὸ τὸν τύπον *Ἀβδελλιᾶρικά* τοπων. Κάρε.

ἀβδελλίασμα τό, Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μαζαίικ. κ. ἄ.) *βιδέλλιασμα* Κέρκ. *ἐβδέλλασμα* Πόντ. (Κερασ.) *ἐβδέλλᾶγμα* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀβδελλιᾶζω*.

1) Ἡ ἀπόκτησις βδελλῶν, συνήθως ἐπὶ τελματωδῶν ἢ στασίμων ὑδάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται σκώληκες ὅμοιοι πρὸς βδέλλας Κέρκ. Παξ. β) Ἡ εἰσδοδος εἰς τὸ στόμα ζώου βδέλλας μετὰ τοῦ πινομένου ὕδατος Θράκ. 2) Ἡ νόσος διστομίτις τῶν χορτοφάγων ζώων, ἐν τῷ ἥπατι τῶν ὁποίων γεννῶνται μικροὶ σκώληκες ὅμοιοι πρὸς βδέλλας Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κέρκ. Πελοπν. (Μαζαίικ. κ. ἄ.): *Τὸν κριάρ' ἔπαθι ἀβδέλλιασμα Ἰωάνν. Συνών. ἀβδέλλα 2 β*. 3) Ἡ διὰ τῶν βδελλῶν ἀφαίμαξις Πόντ. (Κερασ.)

ἀβδελλίστρα ἡ, Δαρδαν. Θράκ. *ἀβδιλλίστρα* Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) *βδιλλίστρα* Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. *βδελλίζω*.

Ἡ θέσις τοῦ δῆγματος τῆς βδέλλας διακρινομένη διὰ τῆς προξενουμένης εἰς τὸ δέρμα μικρᾶς ἀμυχῆς ἐνθ' ἄν.: *Ἐβαλα ἀβδέλλες κε ἀκόμα ἡ ἀβδελλίστρα φαίνεται Δαρδαν.*

ἀβδελλίτσα ἡ, ἀμάρτ. *ἀβδιλλίτσα* Ἡπ. (Ἀρτ. Ἰωάνν. Κόνιτς. κ. ἄ.) *ἀρδιλλίτσα* Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀβδέλλα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ίτσα*. Ὁ τύπ. *ἀρδιλλίτσα* κατὰ μετὰθ. φθόγγ. καὶ ἀποβολὴν τοῦ β ἐκ τοῦ **ἀβδιρλίτσα*, τοῦ ρ ἀναπτυχθέντος διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρόν. Πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται τασσόμενοι εἰς γραμμὴν κατὰ παραγωγὴν καὶ εἰς ὠρισμένην ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων κύπτουν στηριζόμενοι διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν γονάτων, ὁ δὲ πρῶτος ὑπερπηδῶν κατὰ σειρὰν ὅλους τάσσεται εἰς τὸ τέλος διὰ νὰ ὑπερπηδηθῇ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἄλλων καὶ οὕτω καθέξης (ἡ ὀνομασία ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς διαγραφομένης γραμμῆς τοῦ ὑπερπηδῶντος πρὸς τὴν τῆς κινουμένης βδέλλας) Ἡπ. (Κόνιτς.) Συνών. *ἀβγάτισμα 3*, *ἀβγατιστὸ* (δι' ὃ ἰδ. *ἀβγατιστὸς 1 γ*), *βαρελλάκια*, *μακροπόταμος*, *σκαμνάκια*. 2) Παιδιά, καθ' ἣν εἰς ἐκ τῆς ομάδος τῶν παικτῶν ὀριζόμενος διὰ κλήρου κύπτει στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, ὥστε τὸ σῶμα νὰ λάβῃ θέσιν ὀριζοντίαν, οἱ δὲ λοιποὶ τοποθετοῦντες ἀντικείμενόν τι ἐπὶ τῆς ράχεως ὑπερπηδοῦν θίγοντες μὲν τοῦτο διὰ τῶν χειρῶν, προσέχοντες δὲ νὰ μὴ τὸ καταρρίψουν ἐν τῇ ὑπερπηδήσει. Τὸ ὕψος τοῦ κύπτοντος ἐκάστοτε αὐξάνεται διὰ μικρᾶς ὑпанεγέρσεως μεταβαλλομένης οὕτω τῆς ὀριζοντίας θέσεως μέχρι ὠρισμένου ἀριθμοῦ